

med Hensyn til Valget af Repræsentanter, kan jeg for mit Vedkommende ikke nægte, at jeg netop tror, der vil være Grund til at give de Medlemmer, der have de store Laan, en forholdsvis større Stemmeret, end det Medlem, der har det lille Laan. Det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgtreds (Dalsgaard) havde nogen Betænkelse ved §. 2, Punkt 4, for saa vidt det bestemmer, at ingen Del af Reserverfonden maa bruges til Udlaan til Foreningens Medlemmer. Det er en Bestemmelse, som jeg godt kan forstaa kan lede til nogen urigtig Opfattelse, fordi det, saa vidt jeg ved, kun er en eneste Kreditforening, der overhovedet har gjort Brug af Reserverfonden til Udlaan til sine Medlemmer. Man har i en Kreditforening valgt at søge at reparere paa det Tab, som et Medlem led ved Laanets Optagelse paa Grund af Kursforskellen, ved at yde ham et tilsvarende Laan af Reserverfonden, mod at han tilbagebetalte det i forholdsvis kort Tid. Dette finder jeg er en urigtig Anvendelse af Reserverfonden, som man absolut bør sætte en Stopper for. Det er hertil, den Bestemmelse sigter. Derimod rammer den ikke det Tilfælde, som det ærede Medlem omtalte, nemlig at en Kreditforening sælger et overtaget Pant. Lader Kreditforeningen da en Del af Købesummen indstaa i Ejendommen, saa er det ikke noget Udlaan, Kreditforeningen gør, og dette Forhold rammes saaledes slet ikke af Bestemmelsen.

Det er jo ganske rimeligt, at det foreliggende Lovforslag har givet ærede Medlemmer Lejlighed til at komme ind paa en Omtale af Kreditforeningernes Virksomhed i det hele taget. Jeg skal imidlertid ikke følge den Vej, der saaledes er anvist; det vilde jo føre for langt bort fra Forslaget, hvis jeg skulde tage alle de Udtalelser op til Smødegaaelse, for saa vidt jeg ikke er enig i dem, og ellers til Anerkendelse, naar jeg er enig i det, som er fremkommet i saa Henseende. Men der har gaaet ligesom en rød Traad gennem Diskussionen her i Dag, og det er denne, om man ikke kunde hjælpe paa Kreditforeningernes Forhold i det hele taget gennem en Statsgaranti. Og derfor tror jeg, at jeg vil tillade mig, at udtale mig noget, særligt om dette Forhold. Her tror jeg, man nøje skal sondre mellem en begrænset Statsgaranti og det, som jeg vil

kalde en ubegrænset Statsgaranti — hvad jeg forstaaar derved, skal jeg straks sige. Den begrænsede Statsgaranti have vi allerede tidligere været inde paa; jeg skal blot minde om Forslaget om Oprettelsen af en Hypotekbank, der var fremme i forrige Samling, og som fandt Støtte hos Regeringen. Dette Forslag gik jo netop ud paa, at Staten skulde yde en Garanti af indtil 15 Millioner, eventuelt 30 Millioner, tror jeg det var, til Dækning af Tab, som Hypotekbanken maatte lide. Ved en saadan begrænset Garanti ser jeg i og for sig ingen Fare; om man vil gaa med til den eller ej, er en anden Sag, men det er i alt Fald givet, at den medfører slette nogen Fare for Staten, hverken i den ene eller i den anden Retning. Staten ved, hvad den sætter til; den sætter dette bestemte Beløb til under visse Eventualiteter, og dermed er Sagen afgjort. Det bliver i Virkeligheden et Bevillingsspørgsmaal og ikke andet. Men ganske anderledes stiller det sig, naar Statsgarantien antager en saadan Form som den, under hvilken den fremtræder i det Forslag, som er fremkommet fra Agerforeningen, og som ogsaa til Dels har fundet Tilslutning under Diskussionen her i Dag. Der kommer Garantien i Virkeligheden til at være ubegrænset. Meningen er nemlig den, at Staten ved Paategning paa selve Obligationen skal indstaa saa vel for Kapitalen som for Renten af de Beløb, som de vedkommende Kreditforeninger sætte i Omløb. Ganske vist er der i Agerforeningens Forslag sat en Grænse af 10 Aar eller 100 Millioner Kr.; men det vil vistnok erkendes fra alle Sider, at kommer man først ind paa denne Vej, saa kan man ikke holde op og standse ved 100 Millioner Kroner, men man vil blive nødt til at fortsætte. Jeg tror endog saa at turde sige, at om man kom ind paa den Vej at give Statsgaranti for Udlaan af Kreditforeningerne til Landejendomme, saa vilde man, naar nogle Aar ere gaaede, nødvendigvis komme til at fortsætte, saaledes at man ogsaa maatte give Statsgaranti for Udlaan i Ljøbenhavnske og Købstadejendomme. Jeg tror ikke, man kunde med nogen fornuftig Grund sætte Dæmning imod den Bevægelse, der i saa Henseende vilde komme op, og Spørgsmaalet bliver derfor i Virkeligheden om Statsgaranti for